

אימון, העצמה וחינוך ילדים

הרב מוטי זולברג

יועץ חינוכי מוסמך, מדריך כשורי חיים ומוגנות
מחבר הספר "דע לך בני"

פרשת שלח

בפרשתנו אזכירים, כמו בכל קריאת שמע, את פרשת ציצית.

סיפר האדמו"ר מנדבורנה זצ"ל: היה זה בעת מלחמת עולם השנייה, הנאצים ימ"ש טלטלו את אסירי המחנות ממקום למקום מעיר לעיר וממדינה למדינה, בצעדות המוות הידועות לשמצה תחת פיקוחם של אותם חיות טרף ימ"ש. היה זה בתקופת חורף, עלי דרכים עקלקלות של אדמת בוך, שלג וקרח שהקפיא את העצמות, וברכי הרגליים שכשלו בלאו הכי, ככה צעדו מזי רעב חלופים ותשושים בחוסר כל. לא שייך לתאר את גודל הזוועה הנוראה, שמחמת צוק הדרכים נפלו המונים בזה אחר זה באפיסת כוחות. וכה סיפר חמי זצוק"ל:

הייתי אז כבן אחת עשרה שנה, צעדתי בדרכים, זעקתם נאקתם של האומללים שנפלו שדודים בחרב המצב לא נתנו לי מנוח, מה מאוד דאב לבי בקרבי אך לא היה לאל ידי להושיע. והנה במרוצת הדרך, רואה אני לפני יהודים מושלכים עלי דרך ללא כוח להתרומם ולנוע וצועקים 'וואסער וואסער - מים מים' ואין שומע ומושיע לנפשם, לא יכולתי לשאת צערם האדיר. היה חפצי להצילם להשקותם מים ולהצילם נפש, אבל דא עקא שגם אני הייתי בעירום ובחוסר כל ללא מים וללא כלי להשקותם, בהבזק של רגע פשטתי את הטלית קטן שעל גופי, רצתי לעבר שלולית של מי גשמים שנקווה לרוב בצדי הדרכים, טבלתי את כתונת הפסים של הד' כנפות בתוכה בכדי שיספגו ויתמלאו במים, רצתי בחזרה אל אותם יהודים המושלכים על הארץ סחטתי את הטלית קטן לתוך פיהם מהאחד לשני ומהשני לשלישי וכן הלאה, ובמעט מים הללו ששפכתי לפיהם נטעתי בתוכם תקווה וכוח להתאמץ להתרומם ולהציל נפשם.

אוסוף ואציין שאין לי צל של ספק כי לבטח לאלתר לבש חמי ז"ל שוב את הטלית הרטובה בתוך הכפור והגשם, דבר שהוסיף קור לגופו הצנומה, אבל מאידך חימם את נשמתו בהארת חום של

מצוות ציצית.

mottizol@gmail.com

054-5773002